

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ОДИНА
IV ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.

РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328

БРОЙ
10

ОБРАЗЕЦЪ НА СИНОВНА ПОЧИТЪ

Още съвсемъ малъкъ Комацу Секи чувствуваше къмъ родителитъ си безгранична обичъ и почитъ.

Той се пазѣше да не имъ причини и най-малката мъжа. Покоряваше се на всичкитъ имъ заповѣди безъ никакво колебание; стараше се да задоволи всичкитъ имъ желанія. Помагаше имъ въ всичкитъ домашни работи; ходѣше послушно да пазарува; помагаше на майка си въ кухнята или шѣташе изъ къщи заедно съ нея.

Колко пжти сж го виждали да носи отъ пазаря риба или зеленчукъ за храна на семейството; да духа върху вжглищата въ мангала, съ който се отопляваше стаята; или да води на разходка малкото си братче или сестричка, вързани на гърба му, споредъ обичая на тѣхната страна!

Колкото повече растѣше, толкова повече той разбираше всичко каквото родителитъ му бѣха сторили за него, жертвитъ, които тѣ си налагаха за да направятъ живота му приятенъ още отъ най-крѣхкото му детинство. Нали майка му полагаше най-нѣжни грижи за отглеждането му, а баща му, въпрѣки скромнитъ си срѣдства, му подаряваше всичкитъ играчки, които той бѣ пожелалъ: хвърчило, кокили, маска и голѣмо картонено куче, което дълго време бѣше най-скъпото му съровище.

Къмъ такава майка и такъвъ баща Комацу изпитваше чувство на безкраенъ дългъ, който никога нѣмаше да може да изплати.

Като младежъ, той се вдѣлбочаваше съ наслада въ книгитъ на китайскитъ моралисти, които много се изучаватъ въ нѣкои японски срѣди. Тия моралисти сж написали съ най-малки подробности какво трѣбва да бжде държанието на децата къмъ родителитъ имъ. Децата, — казватъ тѣ, — не трѣбва нито да плюватъ, нито да се прозѣватъ, нито да кашлятъ, нито да кихатъ предъ родителитъ си; тѣ трѣбва да ги гледатъ безъ да се втренчватъ въ тѣхъ, да ги чешатъ почтително, когато нѣщо ги сърби, да бждатъ доволни отъ храната, която имъ даватъ тѣ.

Комацу особено много се възхищаваше отъ тия образци на синовна почитъ, които толкова се славятъ отъ цѣлия краенъ Изтокъ.

Единъ отъ тѣхъ бѣше младежъ съ нѣжна кожа, но който спѣше нощно време безъ мрежа на леглото си, за да привлича при себе си всичкитъ ко-

нажъ тя се хвърли въ казана като извика: „Отъ обичъ къмъ тебе, татко“. Този пжтъ камбаната излѣзе съвършена, съ възхитителна форма и великолепенъ цвѣтъ; звучитъ ѝ бѣха по-силни и по-приятни отъ звучитъ на всичкитъ други камбани. Но понѣкога въ тѣхъ се долавяше жалба, ридание и стенание...

Комацу обичаше тия хубави легенди. Колко би желалъ и той да бжде герой на нѣкое подобно приключение! Каква радостъ ако можеше и той да стане образецъ на синовна почитъ! Но животътъ му течеше, безъ да му се удаде случай за това...

На седемдесетъ и петъ години Комацу още не бѣ могълъ да извърши блестящия подвигъ, който щѣше да го постави въ броя на семейнитъ герои, отъ които страстно се възхищаваше.

Въпрѣки обичта и грижитъ съ които бѣха заобиколени, двамата стогодишници се измжваха отъ дълбоката си старостъ.

Колко смалени се чувствуваха тѣ, когато си спомняха миналото! Дори и ръстътъ имъ се бѣше намалилъ, сжщо и теглото имъ. Силитъ имъ бѣха изчезнали. Очитъ виждаха зле; Ушитъ не чуваха вече.

Тѣ не смѣха да се погледнатъ въ огледалото, за да не видятъ бѣдното си пожълтѣло лице, съ суха и сбрѣжкана кожа.

И тѣ се чувствуваха неспособни да взематъ нѣкакво решение, да свържатъ една мисль съ друга, да кажатъ нѣкоя смислена дума. Тѣ откриха съ ужасъ, че сж на пжтъ да обезумѣятъ. Комацу презъ цѣлия си дългъ животъ се бѣше опитвалъ да оталожва и най-малкитъ страдания на родителитъ си.

Но какво трѣбваше да стори, за да унищожи у тѣхъ мъката отъ остаряването?

Той потърси. Той търси дълго време. И единъ день намѣри, или повѣрва, че е намѣрилъ.

Видѣха го, че отиде и купи отъ единъ магазинъ за детски играчки едно барабанче, едно хвърчило и едно картонско зайче.

Той си достави и едно розово кимоно. Кимоното и дреха съ широки рѣжави сж националенъ костюмъ на японцитъ и японкитъ. То обикновено е съ тъменъ цвѣтъ. Само малкитъ момичета и момчета сж облѣчени въ свѣтли цвѣтове.

После Камацу накара да поставятъ предъ бащината му къща единъ бамбуковъ прѣтъ, на върха на който прикачиха една отъ ония книжни риби, съ блѣстящи цвѣтове, които вѣтрѣтъ надува и движи. Въ Япония, въ деня на празника на момчетата, родителитъ окачватъ на тоя прѣтъ толкова риби, колкото момчета по-малки отъ седемъ години иматъ. Чрезъ този символъ изразяватъ желанието децата да преодолеятъ течението на живота въпрѣки пречкитъ, както рибата плува въ рѣката срещу течението.

Стогодишнитъ родители на Комацу много се очудиха като видѣха предъ жилището си бамбуковия прѣтъ съ книжнитъ риби.

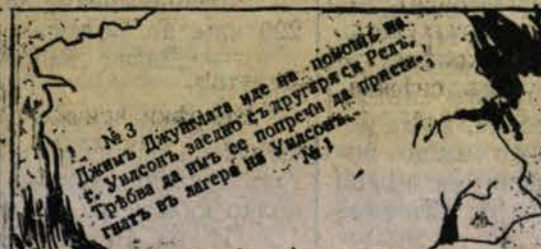
Но още повече се очудиха, когато видѣха сина си (на пукъ на седемдесетъ и петтѣ му години) облѣченъ съ розово кимоно, подобно на кимоно каквото носятъ малкитъ деца, да (Следва на IV-та стр.)

Джимъ
Джунглата
отъ
Александър
Раймонъ

Джимъ отива къмъ лагера на Уилсънъ заедно съ стария си другаръ Редъ. Изъ пжта забелязва, че нѣкой ги шпионира. Тѣ устройватъ засада на единъ черенъ, който носи писмо, което сигурно ги засѣга. Черниятъ е нападнатъ отъ лъвъ. Джимъ не може да му помогне, понеже върабната му се заплита.

Горкитъ Я да видишъ къде е скрѣлъ прочутото писмо...

Този, който е написалъ това, принадлежи на бащата, който ограби Уилсъна.

